

Keti Hopkins

Dobri tipovi, loši
tripovi i princeze
Portobela

Prevela

Dijana Đelošević

 Laguna

Naslov originala

Cathy Hopkins

MATES, DATES AND PORTOBELLO PRINCESSES

Copyright © Cathy Hopkins, 2001

Translation Copyright © 2009 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Mnogo zahvaljujem Teri Sigal što mi je
dozvolila da pročitam dnevnik iz vremena kad
je bila tinejdžerka. Obećavam da neću otkriti
pojediniosti njenoj majci. Kao ni mužu. Bar ne
u skorije vreme. Emi Krejton zahvaljujem na
pojediniostima u vezi sa jahanjem za početnike,
mužu Stivu zato što mi je pravio društvo
prilikom posete svih mesta spomenutih u
knjizi, usred zime kao i po kiši. Brendi i Džud
iz Pikadili presa, s kojima je zadovoljstvo
poslovati, a ne zaboravljam ni Margo Edwards,
čiji mi mejlovi ulepšavaju dane. Konačno, i
Rouzmari Bromli, koja je prihvatila moje knjige
kada sam bila spremna da odustanem od svega
i priključim se legiji stranaca.*

Prvo poglavlje

Ljubavni voz

„Nesta, jesi li to ti?“, zapitala je Lusi sa druge strane žice.
„Zvučiš čudno. Gde si?“

„U klonji, u vozu iz *pakla*“, zaječala sam.

Čula sam kako se smeje. Zašto ljudi misle da je smešno kada mi se život pretvori u potpunu katastrofu?

„Ne, *stvarno*. Ovo je pravi košmar. Zaglavili smo se usred nedodije. Trebalo je da stignem kući još pre nekoliko sati.“

„Zvučiš kao da pričaš iz neke kofe“, rekla je Lusi. „Odjekuješ. Nego, šta radiš u klonji? Nisi se zaglavila, nadam se?“ Ponovo se nasmejala.

„Ovde sam“, uzvratila sam usiljeno, „kako bih razgovarala telefonom a da me čitav kupe ne prisluškuje, sve se nadajući razumevanju nekog ko bi trebalo da mi je jedna od najboljih prijateljica.“

„Izvini, Nesta. Sigurno ćete uskoro krenuti.“

„Šta radiš?“

„Gledam TV. Reprizu *Dosonovog sveta*. Kasnije idem do Izi.“

„Blagiš se tebi. Volela bih da sam tu. Ne mogu više da izdržim. Poludeću od dosade.“

„Zar nemaš neku knjigu pri ruci?“

„Pročitala sam je.“

„Časopis?“

„Pročitala.“

„Zovi Izi.“

„Izašla je.“

„Onda idi da časkaš s nekim putnikom. Tako će ti brže proći vreme.“

„I ne pokušavaj. Iza mene sedi porodica Satanića. Podseti me da nikad nemam decu.“

„Mislila sam da voliš decu?“

„Aha. Ali ne mogu da pojedem celo dete. Stvarno je užasno. Izluđuje me klinac koji sedi iza mene. Lupa po mom sedištu, svađa se sa sestrom, igra neku razdražujuću kompjutersku igricu koja pravi zvuke kao policijska sirena. A njegovi roditelji sede i ponašaju se kao da je on najdivnije biće na svetu. Kad bi mu samo rekli da zaveže.“

„Premesti se. Subota je. Idi u prvu klasu za vikend i doplati kartu. Imaš li dovoljno novca?“

„Da. Već sam se premestila. Tata mi je dao još love. Pošto je Uskrs, u vozu nema dovoljno mesta jer postoji gomila duplih rezervacija, pa su sve prebacili u prvu klasu. A ni grejanje ne radi. *Takođe* nema ni vagon-restorana! Ne mogu ni koka-kolu da uzmem. Prestani da se smeješ. Ne vidim šta je tako smešno?“

„Izvini, Nesta“, odgovorila je Lusi. „Zamišljam te kako se kriješ u klonji. Moraš da obiđeš baš *sve* mesta koja su u modi.“

„Baš tako. Čista histerija. Žasu! Ovde užasno smrdi; mislim da je neko krišom pušio. Samo česak, da poprskam.“

Izvadila sam flašicu CK1 i prsnula u vazduh. „Sad je bolje. *Straaaaašno* mi je dosadno, Lusi. Zabavi me.“

„Vrati se na svoje mesto i isprobaj jednu od onih meditacija koje smo učili u školi.“

„O, daj o'ladi. To je za Izi.“

„I, kad se vraćaš?“

„Nemam blage veze. Po svemu sudeći, nikad. Očigledno sam kažnjena. Umrla sam i otišla u pakao, i provešću večnost u ovom vozu sa svim ovim ludacima.“

„Baš dramiš, Nesta. Vратиćeš se očas posla.“

„Kad bi. Tata me ostavio u Mančesteru u jedan, a put je trebalo da traje *tri* sata. U vozu smo upravo toliko dugo. A sad izgleda kao da je voz u kvaru... iako nam niko ništa nije rekao. Šta da radim?“

„Ovaj, pa ne znam. Našminkaj se.“

„Dobra ideja.“ Izvadila sam neseser i počela da nanosim karmin. „O, samo tren“, rekla sam kad je voz naglo krenuo napred pa sam razvrkala karmin preko obraza. „Uh. Izgleda da smo krenuli. Da. Ponovo se krećemo... Lusi, Lusi...?“

Veza se prekinula pa sam u ogledalu proverila kako izgledam i na brzaka očetkala kosu. Pitala sam se da li da je upletem ili da je ostavim puštenu. Jedan dečko me je tokom čitavog puta overavao. Ljudi kažu da mi je kosa jedan od najjačih aduta: duga je sve do pojasa. Odlučila sam da je ostavim puštenu. Htela sam da izgledam dobro kada Dečko iz čoška reši da mi priđe. Pitanje je trenutka.

Putnici su zurili u mene dok sam se probijala kroz vagon. Navikla sam se na to, jer me ljudi uvek gledaju. Izi kaže da je

to zato što se izdvajam iz gomile kao *très* zgodna, ali ponekad mi se čini da je to zbog toga što ne mogu da skupčaju odakle sam. Vidim kako se njihovi mozgovi muče tik-tak, tik-tak u pokušaju da otkriju koje sam nacionalnosti. Moj tata je Italijan a mama Jamajčanka. Ponekad kažem ljudima da sam Jamajanka ili Italičanka. To ih zbunjuje.

Ponekad je zgodno to što ne mogu da me procene, kao kada izađem sa Lusi i Izi, a sve tri smo ludo raspoložene. Pretvaramo se da smo strane studentkinje. Ja se pretvaram da sam Špankinja ili Italijanka. Mogu biti i jedna i druga. Lusi glumi da je Šveđanka jer ima plavu kosu i visoke jagodice i ume da govori s odgovarajućim akcentom. A Izi, iz nekog razloga, uvek glumi Norvežanku, iako je sa svojom tamnom kosom i divnim očima prava pravcata Irkinja.

Dok sam se provlačila kroz gomilu besnih ljudi koji su sedeli u hodniku na svojim koferima, začula se najava preko razglasa.

„Izvinjavamo se zbog kašnjenja i nedostatka slobodnih sedišta, ali nastavljamo put i stižemo u Bermingam za nekoliko minuta. Međutim, zbog kvara na lokomotivi, zadržaćemo se tamo dok ga inženjeri ne otklone. U stanicu Juston stižemo otprilike dva sata kasnije nego što je predviđeno.“

Kroz voz se proneo uzdah a zatim se začuo žamor kada su ljudi izvadili mobilne telefone i počeli da okreću brojeve.

„Marta, nalazim se izvan Bermingama. Ne znam kad se vraćamo. Uzeću taksi.“

„Tom ovde. Kasnim jer je voz u kvaru. Pozvaću kada se približimo.“

„Đina. Prokleti voz ponovo kasni. Zovem te kasnije.“

I tako u beskraj kroz sve vagone voza.

Tada sam ukačila da ne mogu da nađem svoje sedište. Pogledala sam druge putnike, misleći da sam pogrešila vagon. Ali ne, evo porodice Satanić. Tu je i Slatki dečko iz čoška. O, ne. Neko je seo na moje mesto. Draga starica sede kose i s naočarima. Raskomotila se sa sve termosom s čajem i sendvičem s jajima. Nikako ne mogu da tražim od nje da se premesti. Bilo bi to podlo.

Pogledala sam po vagonu, ali drugih slobodnih mesta nije bilo. Pa ništa, ostaću da stojim, pomislila sam. Dva i po sata. Jupi. Al' za malo.

Bogovi su se ipak smilovali. Nekoliko minuta kasnije, zaustavili smo se u Bermingamu i, hvala ti bože, čovek koji je sedeo preko puta Slatkog dečka ustao je da pođe. Dečko me je pogledao i glavom pokazao na mesto preko puta njega. Fantabulozno, pomislila sam, i zaputila se ka njemu.

Kako se voz zaustavio uz cimanje, izgubila sam ravnotežu. S obzirom na katastrofu od dana, trenutak koji je usledio bio je neizbežan.

„Zdravo“, iscerio se Slatki dečko dok sam mu padala u krilo. „U stvari sam mislio na sedište preko puta. Ali meni odgovara i ovako.“

Jasno mi je bilo da je očekivao da sva postidjena odskočim, pa sam rešila da budem kul. Nakratko sam ostala u tom položaju kao da mi je neverovatno udobno i uputila mu jedan od mojih najzavodljivijih pogleda – onaj sa osmehom i podignutom obrvom.

Tek *tada* sam se ispravila.

„Da. Možda kasnije“, rekla sam sedajući na mesto preko puta.

„O! Dobro. Važi. Nema frke“, rekao je, sav smušen. „Ovaj, ja sam Sajmon. Zdravo.“

„Bilo je tako romantično“, rekla sam devojkama kasnije tokom dana kod Izi, dok sam se služila slanim čipsom *pringl* sa sirćetom. „Kao u filmu. Samo sam mu *pala* u krilo. Ako iko ikada bude zabeležio našu priču, volela bih da njega igra onaj tip koji igra anđela u *Bafi*.“

Bile smo u Izinoj sobi. Voz je konačno prispeo u London u pola sedam. Pošto me je mama pokupila i nakon što sam ostavila stvari, preklinjala sam je da me pusti da izađem. Stvar je neodložna. Ne samo što se sa devojkama nisam videla čitava tri dana već sam *toliko* toga imala da im kažem.

„Vaša priča! Tek što si ga upoznala“, reče Lusi, ispijajući gutljaj koka-kole.

„Poznajući te“, dodade Izi, „to je bilo kao da si mu namerno slučajno pala u krilo.“

„E nije“, rekla sam. „Voz je naglo zakočio.“

Izi napravi onaj njen „aha jeste“ izraz lica, ali se Lusi pretvorila u uvo, jer je i sama veoma romantična.

„Ispričaj nam sve što je bilo“, reče ona, smeštajući se u vrećastu fotelju u Izinoj sobi.

„Pa, ostatak putovanja je prozujao. Sve vreme smo pričali. I pre nego što smo primetili, zaustavili smo se u stanici Juston...“

„Kako se zove?“, zapitala je Lusi.

„Sajmon Pedington Li. Živi u Holand parku i ima osamnaest godina.“

„Kako izgleda?“, pitala je Izi.

„Visok je, tamnokos i zgodan. Ima divne smeđe oči.“

„Šta je radio u vozu?“

„Išao je do univerziteta Sent Endruz, da vidi da li će posle prijemnog tamo da studira. Mislila sam da i ja možda odem tamo posle srednje. To je stvarno mesto gde treba da se bude.“

„Tamo studira i princ Vilijam, zar ne?“, primetila je Lusi. „Dok ti stigneš, on će već završiti.“

„Poznaje li ga Sajmon?“, pitala je Izi.

„Ne. Ali ga zato zna jedan od njegovih rođaka iz Itona.“

„Sajmon pohađa Iton?“, pitala je Lusi.

„Ne, on ide u neku privatnu školu. Zaboravila sam joj ime. Negde u Hempširu. Živi u internatu.“

„Znači da je dečko fin?“, reče Izi a zatim luckastim skorojevičkim glasom dodade. „Pedington Li.“

„Nije skorojević, nije ni uobražen ili tako nešto“, rekla sam, ne obazirući se na nju. „Rekla sam mu da sam i ja išla u državnu školu.“

„Ali, Nesta“, primeti Lusi, „to je laž.“

„Ne, nije“, nasmejala sam se. „Naša škola jeste *dostupna* svima. Mislila sam da možda promenim ime, znate, da stavim crticu između prezimena. Na primer Nesta Kostello-Vilijams, prvo tatino pa mamino prezime. Ili je bolje Nesta Vilijams-Kostelo?“

„Oh, nemoj ni da započinješ sa tim“, rekla je Izi. „Budi ono što jesi. Nesta Vilijams zvuči sasvim kako treba.“

„Nesta Top Tof-Toti“, zakikotala se Lusi.

„Mislila sam da ćete se radovati zbog mene“, rekla sam, osetivši se povređeno. „Srela sam nekog ko mi se zaista dopada.“

„Zaista se radujem“, rekla je Lusi. „Ali da li hoćeš da se vezuješ za dečka koji će možda uskoro otići?“

„Neće do jeseni, a sada je april. A tada, ako se još uvek budemo dopadali jedno drugom, mogu da mu se pridružim u Škotskoj, kada završim školu.“

„Mislila sam da želiš da postaneš glumica“, reče Izi. „Kladim se da u Sent Endruzu nemaju dramsku sekciju.“

Toga se nisam setila. „Možda i imaju. U svakom slučaju, mislim da je dobro da u našim godinama imamo mogućnost izbora.“

Izi prsnu u smeh. „Zvučiš kao moja mama, Nesta. Da li je hteo da se ponovo vidi sa tobom?“

„Da. Idemo na jahanje.“

„Jahanje! Misliš na konje?“

„Da.“

„Alo! Da li si ikada jahala konja?!“

„Ne, ali sigurno ću brzo ukačiti.“

Lusi i Izi se zabrinuto pogledaše.

„Rekla si mu da nikada nisi jahala, je l' tako?“, pitala je Lusi.

„Naravno da nisam. Sigurno nije toliko teško.“

„Ovaj... Nesta...“, počeo Lusi.

„Ne“, prekinula ju je Izi. „Moraće sama da otkrije tajne jahanja...“

Nestin dnevnik

Pogodi? *J'ai un dečko nouveau. Il s'appelle Sajmon Pedington Li i pravi je slatkiš. Već mi je poslao sms poruku. ☺ što znači „širok osmeh“. I Vidimo se.*

Uzvratila sam mu sa ☺)))) A zatim: Vidimo se kasnije.

Volela bih da mogu da vidim budućnost jer mi se čini da je on možda Onaj pravi. Godinama mi se niko nije sviđao. I nikada nisam bila zaljubljena. Nikada za stvarno. Izgleda ozbiljnije od svih propalica sa kojima sam izlazila u poslednjih godinu dana a ima i lepe noge, veoma dugačke, i usta trës ljubljiva.

Propalice sa kojima sam se viđala od dolaska u Londres:

Robin: (nedelju dana prošlog septembra) Slatkasti ali dosadan. Zagledan u daljinu u nadi da izgleda kul, ali meni izgleda kao pravi tupan.

Majkl: (dva sudara u oktobru) Koristoljubiv, loše se ljubi i voli da grize.

Nik: (jedan sudar u decembru) Odvratan. Koristi previše gela za kosu. Ima čudnu potrebu da liže uši devojkama. Nimalo prijatno.

Stiv: (januar) Veoma mi se dopao, ali je nezreo i sitniji od mene.

Alan: (tri nedelje u februaru) Tako-tako. Rekao je da želi da postane doktor i pokušao da zavuče ruke pod moj džemper kako bi ustanovio da li sam zdrava. Jadno.

Moj brat Toni ponovo ima novu devojkicu i očigledno je iščao vilicu posle jedne seanse ljubljenja. Kako mu je to pošlo za rukom? Ne znam da li da kažem Lusi ili ne. Moram da proverim u kom su fazonu jer su prošle godine bili u šemi. Devojke obožavaju Touna, ali on je baš otkidao na Lusi.

Izi je malo ISZH (izgubila smisao za humor). Ne znam zašto, kad se viđa sa Benom, pevačem iz *King Noza* i srećna je kao nikad pre.

Baš baš sam umorna. ZZZZzzzz

Drugo poglavlje

Teška vremena

Mama je nešto mirna otkad sam se vratila iz Mančestera. Obično peva izjutra. Loše, moram da priznam, ali joj to ne govorim. Danas, međutim, sedi u kuhinji, čita novine i nimalo ne liči na sebe.

Na doručku, za stolom, privukla sam stolicu bliže njoj. „Da li ti nedostaje tata?“

„Naravno“, odgovara. „Naravno da mi nedostaje, ali sam se navikla na to da je odsutan poslom. Zašto me to pitaš?“

Uzvratila sam joj pogledom inspektora Morza „mene nećeš prevariti“. „Izgledaš neraspoloženo. Je li to zato što sam sinoć odjurila da se vidim sa Lusi i Iz, umesto da se isćaskam sa tobom?“

Mama se nasmeja. „Ne, dušo. Na to sam se takođe navikla.“

„Dobro, ako je tako. Stvarno si OK?“

„Naravno“, nasmešila se.

„OK. Mogu li onda da idem na časove jahanja?“

„Jahanje? Čemu to? Nikada pre nisi pokazivala zanimanje za konje.“

U tom času se dovukao moj brat Toni. Kosa mu je štrčala na sve strane i još uvek je bio u bademantilu dok je pospano zevao. „Tako je. Šta će ti časovi jahanja? Koga sad želiš da zadiviš?“

„Za razliku od nekih ovde prisutnih“, rekla sam, „ja ne moram da zadivljujem.“

„Verovatno se radi o nekom dečaku“, nastavio je Toni.

„Ako baš hoćeš da znaš, juče sam srela jednog dečka u vozu...“

„Znao sam“, odvrati Toni zavlačeći glavu u frižider.

„E pa, on me je pozvao na jahanje“, odgovorila sam obuzdavajući se da ga ne gurnem u frižider i zatvorim vrata za njim.

„Gde?“, pitala je mama.

„Negde blizu Hajd parka. Kensington, čini mi se. Dao mi je adresu. Gore mi je.“

„Kada?“, pitao je Toni izlazeći iz frižidera sa sokom od pomorandže i kroasanima.

„Sutra.“

Toni je pretovario kroasan džemom od malina a zatim je seo za pult. „A ti si, kao, mislila da naučiš jahanje za jedno popodne? Uozbilji se.“

Isplazila sam mu se. „Mislila sam da si iščasio vilicu od žvalavljenja. Kako uopšte misliš da žvaćeš?“

„Isto onako kao što ćeš ti da jašeš“, uzvрати mi, kreveljeći se dok je uzimao zalogaj. „Teško. U svakom slučaju, nisam je iščasio. Samo me malo boli.“

„Tako ti i treba. Mogu da idem, je l' tako, mama?“, pitala sam. „Na jahanje?“

„U stvari“, reče mama, „htela sam da razgovaram sa vama oboma povodom nečega. Mislila sam da sačekam dok se tata ne vrati, ali ovo je zgodna prilika.“

O NE, pomislila sam. Mama i tata se razvode. Molim te da *nije* to. Sećam se kad je Izi pričala Lusi i meni o razvodu svojih roditelja. Počelo je na potpuno isti način. Primetila je da je njena mama nesrećna. Tata danima nije dolazio kući. Usledilo je: „Htela sam da razgovaram sa vama povodom nečega.“

„Ne. NE!“, povikala sam. „Jeste li pokušali da razgovarate? Bračno savetovalište? *Ne smete* tek tako da odustanete. Morate da poradite na vašem odnosu.“

Mama i Toni su se zagledali u mene kao da sam poludela.

„O čemu ti to, Nesta?“, pitala je mama.

„O razvodu. Molim te, *molim te*, zbog Tonija i mene, da pokušaš još jednom.“

Mama se previjala od smeha. „Ne razvodim se, Nesta. Veoma sam srećna sa tvojim ocem.“

„Pa, šta je onda?“

Mama je opet poprimila ozbiljan izraz lica. „Posao. Moj ugovor treba da se obnovi početkom sledećeg meseca a govorka se o dovođenju novih snaga u televiziju.“

Toni ljutito tresnu rukom o pult za doručak. „Novih, u smislu mlađih?“

Mama klimnu glavom.

„Jadno“, reče Toni. „Kako mogu? Ti si lice za večernje vesti. *Ne mogu* da te zamene.“

Mama stavi dlan preko Tonijevog. „O da, dušo, mogu. To se stalno dešava. Producenti žele veću gledanost – stalno razmišljaju kako da je povećaju.“

„Pa, stvarno ne mislim da će im pomoći to što će se otarasiti najboljih. Stvarno dobro čitaš vesti“, rekao je Toni.

Mama mu se nasmešila. „Hvala ti, dete. Hoćeš da budeš moj agent?“

„Ne bi bilo isto da ti ne čitaš vesti“, rekla sam. „To je skoro najbolja stvar kada se vratim iz škole a ti nisi kod kuće. Uvek uključim te-ve dok večeram i mogu da se pozdravim sa tobom, dole u ćošku.“

„Kada ćeš znati?“, pitao je Toni.

„U narednih nekoliko nedelja. Zato sam htela da razgovaram sa vama. Moraćemo da pritegnemo kaiš, da ekonomišemo.“

„Biće nam dobro“, rekla sam. „Tata zarađuje brdo para, i još uvek radi.“

„Zato sam htela da sačekam dok se on ne vrati“, reče mama. „U pravu si, dobro zarađuje *kada* radi, ali, ne zaboravi, on je režiser *slobodnjak*. To znači da je plaćen kada radi. Ako ne radi, nema ni novca. A poprilično smo se istegli kupovinom ovog stana.“

„Zašto je sada drugačije?“, pitala sam.

„Zato što *moj* posao nije siguran, to pokušavam da ti kažem. U narednih nekoliko nedelja završava film u Mančesteru i, zasad, ništa drugo ga ne čeka. Razumeš, ranije to

nije bilo važno jer su nam moja redovna primanja pomagala da prebrodimo takve prilike. Ali sada...“

„O moj bože“, zajejala sam. „*Siromašni* smo. O bože.“

Kroz glavu su mi promicali prizori. *Siromašni? Nema džeparca. Nema* odlazaka u bioskop. *Nema* više *Mekdonaldsa*. Ja ću biti ona koja će stajati na kiši, nosa pripijenog uz izlog, i posmatrati bogataše u lepoj odeći kako jedu hranljive obroke u toplom dok sam ja, sva u ritama, napolju, na hladnom... gladna...

Mama se ponovo nasmejala. „Još nismo siromašni, Nesta. Još uvek imamo krov nad glavom. I hranu. Kažem samo da dok se ne sredimo, neće biti para za dodatne stvari.“

„Znači nema časova jahanja?“

„Tako je. Nema časova jahanja“, reče mama.

„Ali mogu da se vidim sa Sajmonom?“

„Ako se vratiš na večeru. Da, možeš da ideš i vidiš se sa tim Sajmonom.“

„Ali zar ti neće trebati pare da bi otišla i videla se sa Sajmonom?“, pitao je Toni, pokušavajući po navici da nešto zamuti.

„Ne, neće, pametnjakoviću“, odgovorila sam. „On poznaje ženu koja još ko zna od kada drži štale. Ispričao mi je sve o njoj u vozu. On drži časove mlađoj deci koja tamo idu vikendom. Zauzvrat mu ona dopušta da sa drugovima jaše kad god hoće. Besplatno. Eto tako.“

„Šta će ti onda časovi jahanja ako on može da te nauči?“, pitao je Toni, praveći jedan od svojih čuvenih mudrijaških

izraza lica. „O, shvatam, htela si da se praviš važna, kao ono, ja sam Nesta Vilijams i jahanje mi je u krvi...”

„E baš nisam.“

„Jesi.“

„Nisam.“

„Jesi.“

„Kada ćete vas dvoje odrasti?“, pitala se mama, prekrivajući uši dlanovima.

Treće poglavlje

Ja i Robert Redford

Dogovorila sam se sa Sajmonom da se nađemo na stanici Haj strit Kensington jer je rekao da je to blizu štala. Veoma sam se radovala susretu – čitavo popodne nasamo sa njim. Biće to prilika da ga bolje upoznam. I ništa me neće koštati.

Stigla sam na stanicu Kensington, potrčala uz stepenice, pored *Prêt á Manger*a i *Sok Šopa* na ulazu u stanicu, pravo do Haj strita – i tu mi se srce steglo. Sajmon me je čekao sa dve visoke, vitke plavuše. Bile su otprilike moje godište, možda godinu dana starije, i obe su se naslonile na ogradu na stanici napućenih usana, sa onim manekenskim izgledom iz *Voga* koji govori „užasno mi je dosadno“. Izgledale su kao iskusne jahačice, kosa povezanih na zatiljku, u jahaćim pantalonama i čizmama. Obe su me pogledale kao da sam vanzemaljka.

Nosila sam leviske, najki patike i majicu s motivom psihotične devojke. Stvarno super. Sprema je slika moderne devojke sa psihodeličnim virovima u očima. Pozadi piše „Skroz smorena i bez ikog za pridaviti“.

„Ovo je moja sestra Tanja“, rekao je Sajmon. „A ovo je njena prijateljica Kresida.“

Tanja se osmehnula, ali je Kresida napravila izraz spaj-sice Poš i prezrivo overila moju majicu.

„Ti si, dakle, Nesta?“, razvukla je pitanje.

„Glavom i bradom“, nasmešila sam se. „Zdravo.“

Tanja je izgledala fino, imala je prijateljsko lice poput Sajmonovog. Kresida je pak izgledala kao da joj nešto smrdi tik pod nosom. Šteta, jer bi inače stvarno bila lepa.

Bila sam odlično raspoložena dok smo se kretali ka parku. Bio je veoma lep prolećni dan, narcisi i lale su nikli u parku a ja sam bila sa Sajmonom.

Kresida i Tanja su koračale kraj nas i pričale mobilnim a primetila sam da je Kresida pomno motrila svaki moj pokret. Kada me je Sajmon uhvatio za ruku, izgledala je skroz užasnuto.

„Rekla si da si jahala i pre, je l' tako?“, pitao je Sajmon.

„Da, rekla sam, ali da budem iskrena, nisam nikada. Mislila sam da to mogu da savladam. Sigurno nije toliko teško? Samo uzjašeš konja, pogledaš u retrovizor i uključiš se u saobraćaj.“

Sajmon je prsnuo u smeh. „Nema frke. Pokazaću ti. Zapravo je veoma nalik tvom opisu. Moramo da izvedemo konje na ulicu, ono malo od štala do parka.“

„Na ulicu!“ Ta ideja mi nije zvučala dobro. „Ali saobraćaj?!“

„Ne brini se, konji su navikli na automobile i većina vozača zna da ovde treba da vozi sporije. Još ćemo ti naći i dobrog konja. Nekog koji te neće namučiti.“

„O, dobro. Super“, rekla sam, ali sam postajala nervozna.

„Hoćeš da kažeš da *nikada ranije* nisi jahala konja?“, podrugljivo je pitala Kresida, dostižući nas.

Taman sam htela da joj odgovorim: „Marš s moje planete!“, ali se ugrizoh za jezik i odmahnuh glavom umesto odgovora. Sretala sam takve i ranije, i nemam mnogo strpljenja za njih ali kako je Sajmonova prijateljica, nisam htela da ga osramotim.

Štale su bile zavučene dalje od glavne ulice, duž kaldrisanog sokaka. Na čošku se nalazio niz štala s konjima koji su izvirivali preko vrata.

„Zadivljuje me što su ovde“, rekla sam. „Nisam ni pomislila da se može jahati u Londonu. Mislila sam da se zbog toga ide u Devon ili Kornvol.“

„Znam. Dobro je, je l' da?“, složila se Tanja. „Ovde dolazimo odmalena, ali većina ljudi nema pojma da ovako nešto postoji ovde.“

„U Hajd parku se jaše već tri stotine godina, tako da to nije novo“, reče Sajmon.

„Opa. Tri stotine godina“, rekla sam. „Zadivljujuće.“

Kresida je po ko zna koji put uputila onaj njen prezri-vi pogled. „Ja više volim da jašem u Ričmondu“, rekla je. „Moj rođak tamo drži štale a tamo inače odlaze pravi jahači. Ovde te stalno prati osećanje da si u gradu, dok je u Ričmondu više kao na selu.“

Poželela sam da kažem: Zašto onda ne zapališ tamo? (Ili, njenim jezikom rečeno: Zašto onda da se ne zapali tamo? Kao i daa, suuuper, feeeeenomenalno.) Ali sam se još jednom ugrizla za jezik.